

Gerencsér puszta

Gerencsér pusztai fazekasok
Kemencéitek régen kialudtak.
Szép cserép edények, tányérok,
Már eltörtek, vagy elporlattak.
Már csak meséből hallani felőle,
Hogy itt valaha fazekasok laktak.
Utánuk megváltozott a táj és az ember is
Már ők nem a kemencét fütötték,
Művelték földjüket, állatot neveltek,
Úgy mint a mesében, boldogan éltek,
Míg egy napon szépen útra keltek,
Itt hagytak mindent mit eddig szerettek.
De nekünk kik most eljöttünk ide,
A régi tárgyak újra feléledtek,
Emlékeinkben a 14 ház itt áll,
S 74 lakója a sok kedves ember.
Gerencsér puszta, már csak szó vagy,
Mit megfogni, látni ember nem képes.
A régi utca és benne a házak
A szelek szárnyán elrepültek.
Pedig a házak előtti fákról
Valaha sok gyümölcsöt szedtek.
Most csak sóhajuk hallik a szélben,
Hulló gyümölcsük már nem életképes.
Itt vannak még az orgona bokrok,
Melynek illatát már messziről megérzed,
De, hogy azt egykor ki ültette?
Nehezedre esik felidézned.
Mi még talán megmutathatjuk,
E helyen lakott a barátom!
De majd utánunk ki emlékszik,
Hogy hol az a hely a nagyvilágba.
A kútágas régen meghajolt már
A pusztító szélnek, s a zordvilágnak
Nem ad már vizet a kút sem
Az erre szálló bús madárnak.
Pedig zajos volt itt is a reggel
Kakas szó verte fel az embert
Gyerekek indultak iskolába
Messzire mentek minden reggel.
Este ha megjöttek, bár fáradtak voltak,
Lámpafénynél is tudtak tanulni
Adtak az országnak okos embert
Gerencséri puszta lakói.
Kik innét elmentek őrzik még szívükbe
A tizennégy háznak minden zegzugát,
Ha nincs is utca de a házak nyomát
A behorpadt föld fölé hajló bokrok védik,
És megőrzik, míg világ a világ..
Akad még kő, ami a házból maradt,

Rejtőzködik a síró fák alatt.
Szembe a temető a halott utcával
Mindkettő csendes, néma és sivár
Hiába csalogat az esti szellő hangja
Oda már nem jár más, csak a madár.
Ő is bánatos és búsan dalolja,
Oda lett a pusztá, üres már a táj.
Hűséges hozzád, a fák és a bokrok voltak
Hiába jött a zord tél ők mégis maradtak.
Meghajlunk előttetek szép bokrok és fák,
Köszönjük azt, hogy ti még mindig éltek
Emberek helyett már csak ti vagytok
Kik a Gerencsér pusztát megőriztétetek.
Most eljöttünk hozzád, s lehajtott fejjel
Szeretnénk tőled bocsánatot kérni.
Hoztunk ajándékot engesztelés képpen,
Mellyel megpróbáljuk a múltad megőrizni.
„Szegény” Gerencsér többé ne haragudj,
Hogy lakóid Téged ily árván itt hagyott.
Nem leszel feledve, neved kőbe vésve
És a szép emléked itt él a szívünkbe.

Bakonytamási, 2009. október 17.

Muhari Lászlóné